

Les nacions sense estat i euroregions dins la UE

written by Sebastià Sardiné | 3 de desembre de 2025

A Catalunya, la llei electoral no és la pròpia, sinó la manllevada a l'Estat. Això ens condiciona. Els electes ho són en llista de partit, d'obediència deguda al líder, no al votant. Mazón no torna l'acta, Ábalos tampoc. El Fiscal General ha estat decapitat pel TS. El partit hegemònic trontolla. L'oposició no és tal. Tots treballen pel "atado y bien atado". Seguim en un 155.

El poble sobirà és el titular de tots els poders de l'Estat, però no tenim eleccions de revocació per foragitar el maldestre. Cal un tomb: canviar les estructures de partit, per moviments socials amb objectius curts, clars i transformadors. La nova llei electoral ha de basar-se en la democràcia directa i participativa, amb temporalitat de càrrecs (dues legislatures). Creuetes per a elegir o revocar tots els parlamentaris, regidors, alcaldes i alts càrrecs, fiscalitzats per sindicatures de tota mena, amb una administració més efectiva i eficaç, assistida per treballadors públics, revocables, no pas intocables, igualats en deures i drets als treballadors privats, amb sindicats.

Els professionalitzats eurodiputats, "militen" en diferents grups ideològics –malament!– lluny de l'objectiu que hauria de ser comú, defensar els interessos de Catalunya, que és una GOI, una nació sense estat. Els eurodiputats defensen interessos econòmics i polítiques, ideologies, allunyats d'allò que el poble pla voldria resoldre. Tenim estructurat dins la UE, les nacions sense estat, les euroregions i inclòs, no fa tant, tenim com a comissària europea per a la Mediterrània (estructura creada fa molts anys, sense cap acció efectiva des de la seu social a Barcelona-Catalunya), a Dubravka Suica de Dubrovnik, nomenada per complir amb un

objectiu: cercar en el Sud d'Europa, el que no ha fet el Centre ni el Nord del nostre continent, gestionat amb obsolescència. Coincideixen molts europeistes en què la UE s'ha de reestructurar, políticament i econòmica, i que, ho han de fer de la mà de les cinc regions-locomotora que empenyen, Catalunya inclosa –compte: cap no és estat–. A què s'espera? De fet i de dret, alguns vells estats s'han subdividit en nous estats, com Txecoslovàquia, Iugoslàvia, Països Bàltics... Alemanya es va unificar, pagant-se alts preus. La Gran Bretanya, volgudament, se'n va sortir –no cal que torni, mantenia la seva moneda, la seva SS, circular per l'esquerra, sent de dretes; hem de deixar, això sí, que Escòcia i Gal·les triïn el seu futur, i Irlanda la unificació, si volen–. La llengua pròpia de la UE no hauria de ser l'anglès –només és oficial a Malta farcida de reminiscències catalanes– sinó alguna llengua nostrada. El llatí era universal, va estar substituït, en part, pel català a la Mediterrània i pel castellà arreu, bescanviat pel francès. L'anglès ens va contaminar. Dubravka Suina té un objectiu: fer competitiva la UE, enfront d'altres potències globals, i aquí la Unió per a la Mediterrània tindrà el compromís de reeixer-nos. No deixem que l'Estat condicioni la cimera. El corredor mediterrani no ha de passar per Madrid. La connexió submarina de subministraments per mar entre Catalunya i França ha d'ajudar si no ens torpedinen els interessos d'estat. Tornarem a ser una potència geoestratègica. Fem gran la UE. Aprofitem la conjuntura.

No podem reestructurar-ho tot de cop, sinó pas a pas, fins a consolidar l'Europa dels pobles, de les persones i les nacions, sense distorsions. S'ha de reconstruir de baix a dalt l'administració, desenvolupant el que ja està previst i embastat, nacions sense estat, euroregions, Mediterrània. Proposo els Països Catalans com a euroregió transfronterera. Perquè funcioni, s'ha de finançar amb recursos propis –canvi de paradigma: que paguin les màquines– sense les disfuncions i distraccions de recursos de l'Estat espanyol, que ajuda poc i

tard, amb una administració massa burocratitzada, centralista, amb gens d'eficiència i eficàcia funcional, condicionada l'autonomia a la centralitat.

Per geoestratègia, la Mediterrània és clau. Fins ara ha estat massa permeable a Rússia, a la Xina, als EUA, amb una UE –compta amb les deslocalitzacions– massa condicionada pel Nord i Centre d'Àfrica, que influeix ideològicament, sociològicament i religiosament. El resultat de tot plegat, la debilitat d'Europa en els afers Rússia-Ucraïna i el conflicte d'Israel amb Gaza, on poc o res hi influïm. Després de la Primera i Segona Guerra Mundial, la UE es va repartir Àfrica i Àsia, explotant-los a guany, deixant els estats que s'independitzaven eixuts de moltes coses, semblant desesperances, consolidant dictadures en massa llocs. És clar, aquells espoliats, mancats de tot –Sud i Centreamèrica inclosos– migren cercant nous horitzons. Es colen entre la migració gent conflictiva que hem de destriar i retornar, i hem d'acollir la resta de bon grat, facilitant-los el fet d'integrar-se en llengua, costums i estructures, i no pas a imposar ideologies superades. Hauria de ser obligat dins la UE de reservar la religió i la sexualitat, a l'exclusiu fur intern de cadascú, sense exhibir-los, per evitar conflictes i discriminacions. En tot cas, s'ha d'aplicar en general el principi de reciprocitat –jo et permeto, tu em permetes– quant a religió, simbologies, submissions..., superats aquí, euroregió d'acollida, i no allà, on l'islamisme ortodox, el sionisme o altres ismes, obliguen a ocultar el cos amb vels, hàbits, cofes, o altra indumentària no usual en el país d'acollida, on es respecta la lliure evolució de costums, ser, estar i parlar.

La UE, el seu Parlament, el Consell, la Comissió, els tribunals, l'administració ..., han d'afavorir el desenvolupament i millora de les estructures existents, entre les quals hi ha la de les nacions sense estat, les euroregions i el paper a jugar per la Unió per a la Mediterrània, fer una

aposta decidida pel seu potencial específic, invertir en energies netes, fugint de les contaminants, creant indústria, IA, cerca i desenvolupament propis, tot, per tornar a ser una potència positiva en valors que aposti per créixer en pau, i no en treves, preludi de guerres que el sistema global imperant afavoreix, per reconstruir el que mai s'hauria d'haver fet malbé. L'euroregió Catalano-Mediterrània es pot oferir el previst: **Institut Internacional de Treva i Pau de Catalunya, IITP**, com a plataforma per a donar resposta a un dels grans problemes que globalment ens afecta, les migracions, la prevenció i mediació en guerres i estralls naturals o incentivats, tal com es preveu en els articles 60-61, la Proposta de Constitució per a la República catalana creada per Constituïm –grup del qual formava part–, dipositada al Parlament de Catalunya com a eina de debat, si s'aplica la Llei de Transitorietat 20/2017 del 08-09-2017.

Aquests són uns dels instruments que tenim els catalans, com a europeus, per desenvolupar-nos democràticament i pacífica, si volem donar sentit i ús pràctic a la nostra nació sense estat, euroregió lliure i independent, dins la UE políticament estructurada en nacions i euroregions evolucionades. Fent-ho desenvoluparem el nostre sentit de pertinença a una euroregió específica, especialitzada, no pas contra ningú. Una euroregió-locomotora que té com a destinació l'estació central de la UE. Tenim energia neta per a fer-ho. Fem-ho.

Aprofitem la conjuntura, i no deixem que ningú condicioni la nostra proposta. La finestra és oberta.